

Цао Сюецин

---

Сън в алени покои

Том 3

София, 2018

Bulgarian translation © Foreign Language Teaching and Research Co., Ltd, 2018

Всички права запазени. Нито една част от тази книга не може да бъде размножавана или предавана по какъвто и да било начин без изричното съгласие на издателство „Изток-Запад“.

Консултанти по превода на трети том:

проф. Джан Циншан, председател на Обществото на китайските аленолози  
(張慶善教授，中國紅樓夢學會會長)

проф. Сун Уейкъ, зам.-председател на Обществото на китайските аленолози  
(孫偉科教授，中國紅樓夢學會副會長)

проф. Ху Уънбин (胡文彬教授)

Ма Шаобо (馬紹博)

© Тан Фънхуан (譚鳳嫻), художник на корицата, 2018

© Петко Тодоров Хинов, превод на романа и стиховете в него от китайски и старокитайски език, обяснителни бележки, 2015–2018

© Издателство „Изток-Запад“, 2018

ISBN 978-619-01-0267-0 (Том 3)

ЦАО  
СЮЕЦИН

СЪН В  
АЛЕНИ  
ПОКОИ

紅樓夢

Превод от китајски  
*Петко Т. Хинов*

Консултанти  
*проф. Джан Циншан*  
*проф. Сун Уейкь*  
*проф. Ху Уънбин*  
*Ма Шаобо*



БЪЛГАРИЯ СРЕЩА КИТАЙ  
东西合作 · 连接世界





# БЪЛГАРИЯ СРЕЩА КИТАЙ

---

## 东西合作 · 连接世界



1. КИТАЙСКО-БЪЛГАРСКИ ДВУПОСОЧЕН РЕЧНИК  
汉语小词典
2. СРЕЩИ С КИТАЙСКАТА КУЛТУРА • ЙЕ ЛАН & ДЖУ ЛЯНДЖЪ  
中国文化读本
3. ЧУДНИТЕ ДЕЛА НА СЪДИЯТА БАО, ТОМ 2 • ШИ ЮКУН  
七侠五义 石玉昆著 第二卷
3. СЪН В АЛЕНИ ПОКОИ, ТОМ 1, ТОМ 2, ТОМ 3 • ЦАО СЮЕЦИН  
紅樓夢

# СЪДЪРЖАНИЕ

**Глава шестдесет и първа..... 11**

*За да не пострадат невинните, Баою поема вината.*

*За да отсъди справедливо, Пинг'ър престъпва правилата.*

**Глава шестдесет и втора ..... 27**

*Простодушната Сян'юн пияна спи върху постилка от божур.*

*Глушавата Сянлин охотно сваля си полата с цвят на нар.*

**Глава шестдесет и трета ..... 61**

*Рожденикът от „Алена отрада“ за пир девойки сбира.*

*Умрелия от хапче за безсмъртие сама жена за гроба стяга.*

**Глава шестдесет и четвърта..... 93**

*Сиротна девойка печално възпява пет древни красавици.*

*Развратен съпруг охотно дарява нефрит с девет дракона.*

**Глава шестдесет и пета ..... 119**

*Вторият Дзя тайно се жени за втората Йюу.*

*Третата Йюу копнее да стане жена на втория Лиу.*

**Глава шестдесет и шеста..... 137**

*Влюбената малка сестра от срам и любов заминава отвъд.*

*Студеният втори левент с изстинали чувства става монах.*

**Глава шестдесет и седма ..... 151**

*Виждайки дарове от юг, Пин'ър тъжи по родните места.*

*Дочувайки за тайните дела, Сифън разпитва малкия слуга.*

**Глава шестдесет и осма..... 171**

*Горката Йоу с измама е преселена в Градината „Величествени гледки“.*

*Разсърдената Сифън вдига велика връява в имението Нингуо.*

**Глава шестдесет и девета..... 191**

*Чрез хитрост Сифън с чужда ръка една душа затрива.*

*От отчаяние втората сестра със злато се самоубива.*

**Глава седемдесета..... 209**

*Лин Дайю създава поетично общество „Прасковени цветчета“.*

*Ши Сян'юн пък съчинява стих за върбовия пух.*

**Глава седемдесет и първа ..... 229**

*Раздорница нарочно за раздор приготвя място.*

*Случайно Юен'ян попада на любовници.*

**Глава седемдесет и втора..... 251**

*Непосрамимата Сифън от срам прикрива болестта си.*

*Жената на Лай Уан с власт чужда злоупотребява за насилствен брак.*

**Глава седемдесет и трета .....269**

*Неразумно девойче намира торбичка с похотлива картинка.*

*Боязлива госпожица не пита за златния феникс.*

**Глава седемдесет и четвърта .....287**

*По подозрение в разпътство претърсват „Величествени гледки“.*

*За да избегне подозрения, девойка скъсва връзки с имението Нингуо.*

**Глава седемдесет и пета .....313**

*На нощно пиришество се чува стон печален – знак зловец.*

*На пълна месечина се раждат нови стихове – знамение за щастие.*

**Глава седемдесет и шеста .....335**

*Гласът на флейтата в „Лазурен хълм“ тъга навява,*

*а стихове, изплетени в „Кристална долина“, униние пораждат.*

**Глава седемдесет и седма .....355**

*Ненагледна девойка, без вина обвинена в разврат, без време умира.*

*Красиви актриси с убити мечти замонашват се в „Луна във водите“.*

**Глава седемдесет и осма .....379**

*Стар учен за забава поръчва стихове за генерал-хубавица.*

*Млад господар от порив създава за Ружата песен плачевна.*

**Глава седемдесет и девета.....411**

*Сюе Пан се разкайва, че змеица е взел за жена.*

*Задомяват Инчун за вълка от Джунишан.*

**Глава осемдесета.....425**

*Прекрасната Сянлин търпи побой от похотливия си мъж.  
Уан даоистът измислици разправя за цяр за женска ревност.*

**Глава осемдесет и първа.....441**

*Гадаейки какво ги чака, четири хубави девойки хвърлят въдица.  
Получил бащина повеля, отново Баою в семейното училище отива.*

**Глава осемдесет и втора.....457**

*Старият учен тълкува класиците, за да предпази сърцето от зло.  
Царкинята болна на Сян, оплетена в чувства, сгънува кошмар.*

**Глава осемдесет и трета.....477**

*Принцеса Юанчун се разболява и роднините я навещават.  
Пламва домашна свада и Баочай преглъща оскърбление.*

**Глава осемдесет и четвърта.....497**

*Изпитват Баою на съчинение, за брака му отварят дума.  
Отива Дзя Хуан при болната, ала се връща с ново озлобление.*

**Глава осемдесет и пета.....515**

*Дзя Джънг вест получава за повишение в ланджун.  
Сюе Пан отново се заплита в дело за убийство.*

**Глава осемдесет и шеста.....535**

*Срещу таен подкуп, чиновник стар обръща делото нелесно.  
Отдадена на чувства, чиста девойка ги излива в песен.*



**Глава осемдесет и седма ..... 553**

*Трогната от есенните звуци, Дайю възпява с цин тъгата си по миналото.  
По време на самотна медитация Мяюю изпада в обладаност.*

**Глава осемдесет и осма..... 573**

*Баою хвали сирачето за радост велика на баба си.  
Дзя Джън бичува нагли слуги, да опази домашния ред.*

**Глава осемдесет и девета ..... 589**

*От вещь на покойна девойка разчувствам, знатният юноша стихове пише.  
От подозрения тежки налегната, девойката Пин да се храни престава.*

**Глава деветдесета ..... 607**

*Бедна девойка, изгубила палтенце, търпи гълчава от слугиня.  
Млад момък сладки получава, но подозира мръсни намерения.*



# Глава шестдесет и първа

*За да не пострадат невинните, Баою поема вината.  
За да отсъди справедливо, Пинг'ър престъпва правилата.*





Когато жената на Лиу чу какво ѝ наговори онова момче, тя се засмя:

– Ама и ти си една маймунка! Ако родната ти леля си намери някой любовник, мигар няма да се сдобиеш с нов чичо, а? Това ли са ти подозренията? Млъквай, да не ти откъсна капака на кратуната!<sup>1</sup> Още ли се маеш, та не ми отваряш да вляза?

Ала малчуганът не само че не отвори вратата, но и продължи да се подбива:

– Бива си те, лельо! Като влезеш, на всяка цена открадни няколко кайсии да ме почерпиш, откога те чакам тука! Забравиш ли обаче, ще чакам да излезеш в някоя късна доба да купиш я вино, я олио – тогава няма да ти отворя, старо-харо, нито ще ти отговоря, пък ти както щеш се оправяй!

Жената на Луи плю:

– Умопобъркал си се! Де го сега онова време? Таквиз неща ги раздават до едно старите прислужнички, а те презглава се боричкат да ги докопат. Даже да са окапали от някое дърво, те са оцъклили ония ми ти очи като квачки зарад пиленца – смей да им бутнеш плодовете! Че нали твоят вуйна и две-три лели самички се грижат за тях, я поискай от тях, за какъв дявол от мене искаш? Все едно плъх от хамбара да иде за зърно при полска врана – с пълни джобове от просяк да просиш! [Ей нà, оня ден минавах покрай сливата на една, някаква пчела ми налетя лицето, аз вдигнах ръка, а оная твоя вуйна да вземе тъкмо тогава да ме види! Ама отдалече какво ли е видяла? Решила, че сливите ѝ бера, та като завряка, като закряка, че „още не

---

<sup>1</sup> Букв. „капак на ведро“, старинна китайска прическа, при която на момчетата обръсвали главата от всички страни, като оставяли коса единствено върху темето. Подобна е на подстригване „на паница“. (Всички бележки под линия са на преводача.)

сме на Буда принесли“, че „старата госпожа и господарката трябвало да вкусат от първите зрели“, да съм почакала барем първен тям да занесат, после и за всяка от нас щяло да има по нещо. Излезе, че сън не ме хваща от мерак за сливите ѝ! Па като ме прихвана и мене, че и аз ѝ натрих малко сол на главата!]<sup>2</sup>

Захили се оня момчурляк:

– Ама и ти си една! Като нямаш – значи нямаш, за какво ми изсипа тия ненужни приказки? Май няма да ти трябвам вече, а, старохаро? Ала каква Уър, като си намери по-добро място, бездруго ще ни търси да ѝ вършим това-онова. Да знаеш, че тогава без наша помощ нищо няма да получи!

След тия думи жената на Лиу се засмя:

– Нашто маймунче пак взе дяволии да продава! Какво „по-добро място“ ще да си намери каква ти?

– Я не ме будалкай! – засмя се момчето. – Вече знам всичко. Вие като имате очи и уши вътре, да не мислите, че ние нямаме? Какво като изпълнявам поръчки тука, вътре имам две таки с прилично положение, нищо не можеш скри от мен!

Тъкмо си приказвах така, когато отвътре се обади друга стара слугиня:

– Ей, маймунке, я по-скоро иди да обадиш на тетка си Лиу, че ако не си дойде по-скоро, работата ще се забави!

Като чу това, жената на Лиу блъсна вратата и влезе, без да обръща повече внимание на момчето.

– Не го мъчи, вече си дойдох – рече тя и пое към кухнята.

Там имаше мнозина нейни дружки, ала никоя от тях не смееше да върши нищо на своя глава, затова я чакаха да се върне и всекиму да нареди що да стори. Още с влизането жената на Лиу попита:

– Де се дяна Уър?

– Току-що отиде към чайната да си търси сестриците – отвърнаха ѝ вкупом.

Като чу това, жената на Лиу остави настрана „скрежа от пория“ и взе да разпорежда ястията според домовете в Градината.

Неочаквано влезе Лиенхуар, слугинчето от дома на Инчун, и рече:

– Каква Съци каза, че иска купичка с хубаво сварени яйца на пара.

---

<sup>2</sup> Текстове в квадратни скоби липсват в основното издание, от което превеждам (紅樓夢全解本), и са допълнени по Джи Йен Джай (紅樓夢脂匯本).

– Че това е цяла скъпоценност! – възкликна жената на Лиу. – Не знам защо, но тая година кокошите яйца са кът, даже по десет циена едното трудно се намират. Вчера отгоре наредиха да им изпратим ориз, четири-пет жени обикаляха и с голям зор закупиха две хиляди яйца! Аз откъде да ѝ намеря? Кажй ѝ най-добре да оставим това за друг път.

Ала Лиенхуар не отстъпваше:

– Предния ден ти поиска соево сирене, а ти ѝ даде киснало, пък тя на мен си го изкара. Днес иска яйца, а ти казваш: няма. Аз пък не вярвам да са толкова скъпоценни, та чак да нямате! Ще ме накараш сама да си потърся!

И тя наистина се втурна, та надигна капака на коша за храна да погледне – зърна вътре десетина яйца и рече:

– Това не са ли яйца? Бива ли да си такава скръндза? Та нали нашите дялове са определени от господарите, какво толкова ти се свида? Да не би ти да си ги снасяла, че да те е страх да не ти ги изядат?

Жената на Лиу захвърли занятието си и веднага отиде при момичето:

– Я си затвори мръсната уста! – нахока го тя. – Майка ти е яйца снасяла! Само тези са ни останали от всичките, за застройка на ястия сме ги отделили. Не смея да ги варя, освен ако някоя от младите господарки не поиска, оставила съм ги за крайна нужда. Ако сега вие ги опоскате и случайно някоя госпожица си поиска, какво ще им кажа – че и яйца нямаме ли? Вие си живеете нашироко и охолно, допие ви се – протягате ръка и пиете, дояде ви се – отваряте уста и готово! За вас яйцата са нищо и никаква стока, ала знаете ли как се доставят те от пазара? Това нищо не е, едно време и тревни стъбла сме яли, като нямаше друго. Послушай ме, всеки ден имате бял ориз и тлъсти кокошки и патици, задоволете се с тях и мирясайте! Омръзна ви месцето, та сте взели ден по ден театър да ми разигравате тука: че яйца, че соево сирене, че пърженки от пшеница или от ряпа ви се прищяло, да угодите на вкуса си! Само че аз не съм ви дума давала: ако всяка от вас си поиска свое ястие, ще рече, че десет различни ястия трябва да приготвя. Тогава ще трябва да спра да прислужвам на по-висшестоящите и да слугувам на вас, по-нисшестоящите!

Лицето на Лиенхуар пламна от тия думи и тя изкрещя:

– Че кой е заидвал ден по ден при тебе, ма? За какво наприказва две каруци празни думи? И ако сме те повикали тука, за какво друго е, ако не за да имаме полза от теб? Онзи ден дойде Чун'иен да каже,

че на кака Цин'уън ѝ се ядат стъбла от сладък пелин, защо веднага я попита с какво да ѝ ги забъркаш – с месо или с пиле? Чун'йен каза, че не са вкусни с блажно, и те накара да ги сготвиш с пшеничен глутен и малко олио; тогава ти се оправда, че ти се виел свят, и като остави всичко настрана, отиде да се умиеш и като ги сготви, сама ѝ ги занесе, умилквайки ѝ се като кученце на стопанин! Днес обаче мене ме правиш за резил, всички да чуят каква ме издокарваш!

– Буда Амитабха! – тозчас възкликна жената на Лиу. – Че това всички го виждат. Предния ден веднъж – това го забравям, ала от миналата година [когато стъкнаха тая кухня] коя от деvojките или момичетата при тях, дето е имала нужда от нещо допълнително, не е донасяла пари за него и не е вземала толкова, колкото е плащала? Понякога сме имали, понякога не – ала те винаги с добро ни поменават! [Някои си мислят, че само за госпожиците се грижа и кой знае колко спестявам, че и за мен остава, ала стигна ли до сметките, направо ми призлява!] Ако ги сметнем, деvojките заедно с момичетата са четирийсет-петдесет души, а на мен тука ми отпускат на ден две пилета, две патици, десет *дзина* свинско, зеленчуци за наниз монети... сама си направи сметка какво мога стори с това! И две яденета на ден не мога направи от него, камо ли пък и да отделям едно за тая, друго за друга. Закупеното не им се яде, друго тръгнаха да искат! Но дори тъй да е, не е ли по-добре да се обърнете към старата госпожа, да додаде едно-друго, както е в голямата кухня, дето нейната храна приготвят, да направите списък на дъска с всяко ястие в Поднебесната, та всеки ден ги сменяйте, докле ги изредите всичките за месец! Ей го на, предния ден третата госпожица и госпожица Баочай се стговорили и поискаха да им сготвя припържени в масло и сол бобови кълнчета, днес пък изпратиха по едно момиче петстотин монети да ми ги платят. Досмеша ме и му рекох: „Дори да бяха като кореместия Буда Майтрея двете ни девици, не биха изяли храна за петстотин монети; онова струва двеста-триста монети и се доставя лесно.“ И им върнах парите незабавно, ала те не ги приеха, но ми ги оставиха да се почерпя с вино, като добавиха: „Сега кухнята е вътре, няма как да не идват при вас някои от Градината и да искат да създават безпорядък; щипка сол, лъжичка соев сос – кое не струва пари? Ако не им дадеш, не е добре, ако пък им дадеш, няма отде да допълниш липсващото. Затова приеми тези пари, все едно са върнати за отнетото от другаде.“ Каква разумна и низходителна деvojка е третата госпожица! Всички ние в сърцата си се молим на Буда за нея. Не щеш ли, за това узна леля Джао и като се разлюти, като се разгневи, реши,



че събирам добре парсата, та минат – не минат десетина дни и ми праща по някое момиче да иска туй-онуй, направо ме досмеша! Това вече стана правило: ако не искат едно, друго искат, а аз отде да взема пари да им го купя?

Докато траеше неразборията, дойде друго девойче, отново пратено от Съци, да настъпи Лиенхуар:

– Какво ти стана, да не умря тука, че се не връщаш?

Лиенхуар се върна сърдита и разказа станалото на Съци, като допълнително го украси. Естествено, като чу такава „история“, Съци лумна от гняв. Тя тъкмо бе се върнала с няколко малки слугинчета от обяда на Инчун, където бяха прислужвали, и завариха всички останали да се хранят. Като я видяха такава напушена, всички скочиха и с усмихнати лица ѝ предложиха да седне. Ала тя с кръсък им заповяда да се готвят за атака:

– Да преровите всички шкафове и сандъци за храна! Каквото намерите, до едно да го изхвърлите, псета да го ядат, та никой да не печели за наша сметка!

Момичетата не дочакаха да свърши, ами наскачаха и се завтекоха в кухнята, та взеха да преобръщат и захвърлят де що намерят.

Настана суматоха – жените в кухнята опитаха къде да ги раздумват, къде да ги удържат, а някои взеха да увещават Съци:

– Госпожице, не разбирайте погрешно думите на момичето: стрина Лиу даже осем глави да имаше, пак не би могла да измисли подобно оскърбление по Ваш адрес. За яйцата тя каза истината: много трудно се намират. Тъкмо я гълчахме, че е сгрешила и е трябвало каквото и да искате, да намери начин да Ви го приготви. Тя обаче се опомни и вече Ви го готви; ако не вярвате, вижте какво се вари на огъня.

Като чуха такива приветливи думи, Съци и момичетата с нея полека-лека изгубиха острието на гнева си. Малките слугини вече нямаше как да продължат да мятат посуда, затова се дръпнаха. Съци изплю още някоя друга ругатня, па чак тогава поведе армията си навън.

На жената на Лиу не ѝ остана нищо друго, освен да дрънчи и хлопа посудата, да помърмори под нос, ала накрая свари една купичка с яйчен крем и ѝ я изпрати. Съци обаче цялата я изсипа на пода. А жената, която ѝ я бе отнесла, се върна, но не посмя и думица да обели за това, бойки се от нова разправия.

После стрина Лиу изпрати дъщеря си да хапне супа. Девойката изяде половината, а майка ѝ ѝ разказа за подарения скреж от пория. Като чу това, Уър реши тайно да подари част от скрежа на Фангуан.

Тя загърна половината в отделна книга и като реши да се възползва от вечерния сумрак, когато навън почти нямаше хора, излезе да търси Фангуан, като се прикриваше и оглеждаше на всяка стъпка, доволна, че няма кой да я спира и разпитва. Отиде направо пред портите на „Двор на отрадната аленина“, ала се стесняваше да влезе, затова застана пред един храст от рози, като се взираше отдалеч.

Мина – не мина колкото да изпиеш чашка чай, и по някакво съвпадение отвътре излезе Чун’йен. Уър веднага я повика. Чун’йен не се досети коя е, отиде до нея и едва тогава я видя ясно:

– Какво има? – попита я тя.

– Я кажи на Фангуан да излезе, имам да ѝ кажа нещо – засмяно отговори Уър.

– Много си припряна, како! – тихичко се засмя Чун’йен. – Тъй или иначе, като минат десет дни, ще дойдеш при нас, за какво си се разбързала сега? Преди мъничко я пратиха отпред, почакай я тук! Ако не искаш пък, кажи ми какво да ѝ предам, и аз ще ѝ кажа. Боя се да не би да затворят портите на Градината, та съвсем да не я дочакаш!

Тогава Уър предаде на Чун’йен скрежа от пория, обясни ѝ как се казва, как се приема и каква е ползата от него.

– Получих малко и реших да ѝ подаря една част. Моля те, просто ѝ го предай, нищо повече!

След тия думи тя мигом си тръгна.

Тъкмо когато Уър прекосяваше мястото край „Води в пипериче и брегове в цветя“, насреща ѝ ненадейно се появи жената на Лин Джисяо, следвана от няколко други жени. Уър не сколаса да се скрие, затова от немай-къде отиде да ги поздравя.

– Чух, че си болна – рече ѝ жената на Лин Джисяо, – как тогава си дотърчала чак дотука?

Уър се усмихна насила и отговори:

– Причината е, че последните два дни се чувствам по-добре и излязох с мама да се поразведря, после тя ме прати да донеса нещо до „Двор на отрадната аленина“, затова и дойдох.

– Лъжеш! – сряза я веднага жената на Лин Джисяо. – Преди малко видях майка ти да излиза и чак тогава затворих портите. Щом като майка ти те е пратила, защо тя не ми каза, че още си навън? Напротив, като излезе, ми нареди да затворя, какво означава това? Означава, че ти ме лъжеш!

Какво да отговори на това Уър?

– Всъщност мама още отзарана ми бе заръчала да взема нещо оттук – оправда се тя, – но аз забравих, чак сега си спомних и дой-

дох. Навярно мама си е помислила, че вече съм ходила, та затова Ви е рекла такова нещо.

И тези думи се сториха неубедителни на жената на Лин, в тях имаше нещо гузно; пък и нали преди няколко дни Ючуан сподели, че от дома на госпожа Уан беше изчезнало нещо, няколко девойчета бяха си прехвърлили вината взаимно, но тъй и не бе открита виновницата. Това роди подозрения. Точно тогава оттам минаха случайно Сяочан и Лиенхуар заедно с няколко жени на слути, та предложиха:

– Госпожо Лин, най-добре да я разпитате по-подробно, тия дни тя къде ли не скитори и е все една такава потайна, знае ли я някой какви ги върши?

– Ами че да! – додаде и Сяочан. – Вчера така Ючуан рече, че в пристройката на дома на господарката намерили отворен шкаф, а от него липсвали някои малки предмети. Втората господарка пък изпратила госпожица Пинг с така Ючуан да поискат малко „роса от рози“, но се оказа, че и от нея липсва едно гърненце; ако не бяха я потърсили, и досега нямаше да знаят.

– Я виж, това не го бях чула! – изсмя се Лиенхуар. – Днес обаче зърнах някаква бутилка от розова роса.

Тъкмо защото не бяха намерили виновница за тези случаи, Уан Сифън ден подир ден притискаше Пинг'ър да я дири; сега, като чу това, жената на Лин Джисяо веднага попита:

– Къде?

– В тяхната кухня – отговори Лиенхуар.

Щом чу това, жената веднага заповяда да запалят фенери и заедно да идат да търсят. Уър уплашена каза:

– Онази бутилка ми я даде Фангуан, дето служи при втория господар Бао.

– Хич не ме е грижа четвъртита или кръгла слугиня<sup>3</sup> ти я е дала! – заяде се жената на Лин. – У теб се е намерила улика и аз съм длъжна да донеса на началството, а ти пред тях се обяснявай!

И тя влезе в кухнята. Лиенхуар ги отведе право на мястото и измъкна бутилката. От опасения да не би момичето да е откраднало и други вещи, те старателно претърсиха навсякъде и откриха и пакетче скреж от пория. Взеха и двете „улики“, поведоха и Уър да я представят на Ли Уан и Танчун.

<sup>3</sup> Първият йероглиф в името Фангуан (芳官) се чете еднакво с 方 – „четвъртит, квадратен“.